

om Tillægsbevilling eller om, at denne Udgift skulde dækkes ved Finantsloven for Finantsaaret 1857—58. Det er et Spørgsmaal, der tidligere har været under Forhandling, hvorvidt det er enten hensigtsmæssigt eller tilladeligt, at en konstateret Overskridelse eller Underbalance, hvad man nu vil kalde det, er tilstede, og at en Minister lader en Session gaae forbi uden at søge den dækket; det er et Spørgsmaal, som tidligere gav Anledning til megen Discussion, og derfor forekommer det mig, at det havde været ønskeligt at undersøge, hvorvidt dette virkelig er Tilfældet, og hvorvidt det vilde være hensigtsmæssigt for Landstinget i saa Henseende at udtale nogen Mening. Det er ikke min Hensigt herved at ville udtrykke, at man enten skulde nægte Bevillingen eller gaae ind paa nogen meget skarp Dabel over det, hvis man fandt det urigtigt, men kun at konstatere, at Fremgangsmaaden er afvigende fra den, der bør finde Sted, og naar det er blevet anerkjendt af Ministeriet, forekommer det mig, at Sagen dermed kunde have været endt. Hvorledes Sagen nu stiller sig, eller om der nu er Noget i saa Henseende at gjøre, skal jeg for Diebliffet ikke indlade mig paa.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot med Hensyn til dette Punkt tillade mig at bemærke, at jeg ikke for Diebliffet er i Besiddelse af tilstrækkelige Oplysninger til at kunne besvare det af den ærede Landstingsmand fremsatte Spørgsmaal, og at Justitsministeren for Diebliffet er beskæftiget i det andet Thing, men at han sikkert vil give tilstrækkelig Forklaring ved Sagens anden Behandling.

Bessely: Jeg har, uagtet den meget ærede Justitsminister ikke er tilstede, troet at burde fremsætte dette Spørgsmaal ved den nærværende Behandling, da jeg forudsatte, at det maaskee ikke vilde være muligt for den meget ærede Minister paa staaende Fod at svare paa et Spørgsmaal, der henhører til Detailen af Administrationen.

Lehmann: Jeg skulde dog ikke ansee det for ønskeligt, at den sidste ærede Taler inssisterer paa sit Forslag om i denne Sag at nedsætte Udvalg; thi det forekommer mig, at det principmæssigt ikke let kan være Gjenstand for Tvivl, at, naar der i en eller anden Branche findes en Underbalance, bør den søges dækket snarest muligt, og at man altsaa ikke bør lade nogen ordinair Finantslov udgaae uden dert at have opført det Fornødne i denne Henseende; men Spørgsmaalet om, hvorvidt der her i dette Tilfælde har været særlige Grunde, som have gjort det mere eller mindre nødvendigt eller undskyldeligt, at dette ikke er skeet, vil jo kunne opnaaes besvaret gennem en Meddelelse af Justitsministeren ved Sagens anden Behandling. Men deraf, at det i og for sig utvivlsomt er det Correcte, at en saadan Underbalance søges dækket snarest muligt, deraf synes jeg dog ikke, at det kan følge, at det, der af en mere eller mindre plausible Grund ikke er søgt dækket saa snart, som det havde været muligt, ikke skal dækkes ved en senere Tillægsbevilling, og med Hensyn til Voteringen over dette Punkt har jo den ærede Landstingsmand selv udtrykkelig udtalt, at det ompurgte Beløb bør bevilges.

Bessely: Det maa uden Tvivl grunde sig paa en urigtig Opfattelse af mine Ord, naar den sidste ærede Taler har sagt, at der var ikke Anledning til at gaae ind paa mit Forslag om at nedsætte et Udvalg. Jeg har sagt — og, hvis jeg har yttret mig anderledes, har det ikke været min Mening — at, hvis Sagen ikke var kommen saa sildigt til Landstinget, vilde jeg have andraget paa et Udvalgs Nedsættelse. Jeg antager saameget mere at have sagt dette, som Spørgsmaalet om Udvalgs Nedsættelse ikke foreligger for Diebliffet. Med Hensyn til det Princip, at der skal søges Tillægsbevilling hos den første Rigsdag, der træder sammen, efterat en Overskridelse af Finantsloven har fundet Sted, da er det jo glædeligt, om dette Princip er anerkjendt fra alle Sider; men hvorvidt der, naar Principet er rigtigt, kan finde Afvigelser deraf Sted, turde være mere end tvivlsomt, og det var